

„Ma ei oska seda süüa," ütles ta, „olen väike."

„Jälle väike ja väike," osatas teda jänesepoeg. „Ma olen ka väike, aga näe, kuidas . . ."

Ta napsas kassipojalt kapsalehe ja sõi selle korrapealt, ainult väike otsake jäi järele.

Kassipoeg võttis kapsalehe otsakese ja hakkas sellega oma pisaraid pühkima.

Jäneseema nägi kassipoega, raputas pead.

„Ei," sõnas ta, „sa ei ole jänesepoeg."

„Jänesed!" hüüdis ta. „Kepsake ruttu siia,

TÃƒÂµrges kassipoeg, lk. 7